చీకటిలో చీలికలు

- గొల్లపూడి మారుతీరావు

ఈ నవల ముద్రితం కావడం యిది మూడోసారి. చాలా పాపులర్ కావడం వల్లకాదు - చాలాకాలం ఆగి ఆగి ప్రింటయింది. ఈ నవలకి ఎంతలేదన్నా 40 ఏళ్ళ వయస్సుంది ఎప్పుడూ ఎవరూ "అమ్మో - ఎంత మంచి నవల" అని అనలేదు. అయితే ఎక్కువమంది మహానుభావులు విమర్శించిన నవలగా దీనికి చిన్న ముందుమాట వ్రాయాలనిపించింది.

ఆ959 ప్రాంతంలో అప్పుడే చదువు పూర్తయి, నిరుద్యోగిగా వున్న రోజుల్లో ఈ నవల వ్రాశాను. అప్పటికి - బుచ్చిబాబు, చలం - యిలాంటి వారి ప్రభావం నా మీద వుంది. తెలిసిందంతా చెప్పెయ్యాలనీ, నాకు తెలిసిన రచయిత ఎంత గొప్పగా చెప్పాలనే యావ అప్పటిది. ఆ వాసన ఈ నవలలో ఎక్కువ. ఎలా కలిశారో పుట్టపర్తి నారాయణాచార్యుల వారిని ఆ రోజుల్లో కలిశాను. వారిని ఈ నవలకి ముందుమాట వ్రాయమన్నాను. (ముందు మాటలూ, అంకితాలు బొత్తిగా అలవాటు లేదు) ఆయన వ్రాశారు. ముందుమాట వ్రాశారు గనుక విమర్శించలేదేమో కానీ, మొహమాటపడి బాగుందన్న గుర్తు.

ఆ962లో విశ్వనాథ సత్యనారాయణగారికి చిత్తూరులో సన్మానం జరిగింది. ఆయన గుంటూరు శేషేంద్రశర్మగారి (అప్పటి చిత్తూరు మునిసిపల్ కమిషనరు) యింట్లో బస చేశారు. అక్కడ నా నవలలో ఒకటి రెండు పేజీలు చదివారమో. ఆ సాయంకాలం సభలో ఆర్ద్రుద తమ కిన్నెరసాని పాటల్ని పిప్పరమెంటు పాకం అన్నందుకు ఆయన్ని తిడుతూ పనిలో పని నాకూ రెండు వడ్డించారు. "ఇందాక ఎవరో రచయిత నవల చూశాను. ఆకాశంలో నక్షత్రాలు మరో లోకంలోకి ఎగిరిపోతున్నాయంటాడు" ఇలా సాగింది. నాకు ఆ రచయిత ఎవరో వెంటనే అర్ధమయింది. నా పక్కన కూర్చున్న శేషేంద్రశర్మగారు, మల్లాది వసుంధరగారూ, మల్లాది రామచంద్ర శాస్త్రిగారూ యిబ్బంది పడుతున్నారు.

సభ ముగిసింది. రాత్రి విశ్వనాథ వారికి చెప్పినట్టున్నారు. ఆ విమర్శించిన రచయిత నేనేనని. మర్నాడు మధ్యాహ్న భోజనం శర్మగారింట్లో జి. కృష్ణగారూ, వి.డి. ప్రసాదరావుగారు ప్రభృతులు వచ్చిన గుర్తు. అప్పుడు ఈ ప్రసంగం టేపు వేశారు. నన్ను విమర్శించే ప్రసంగం వచ్చేటప్పటికి సత్యనారాయణగారు నావేపు తిరిగి "మిమ్మల్ని తిట్టినట్టున్నాను" అన్నారు నవ్వుతూ.

నేనూ నవ్వేసి "ఆ విధంగానయినా ఆ మాత్రం నవల చదివారు. అదీ నాకు ఆశీర్వాదమే" లాంటి మాటలేవో అన్నాను. ఏమయినా, విశ్వనాథ గారు కించపడ్డారు. అనవసరంగా నన్ను విమర్శించినందుకు. ఆయన "నిండు మనంబు నవ్యనవనీత సమానము" కోవలో మనిషి. ఆ ఆలోచన మనస్సులో పీకుతున్నట్టుంది. ఆ సాయంకాలం అప్పటి సంగీత నాటక అకాడమీ అధ్యక్ష్యులు, చిత్తూరు వారు విలాససభ అధ్యక్షులు ఆర్.బి రామకృష్ణరాజు గారు రామవిలాససభలో సభ ఏర్పాటు చేశారు. విశ్వనాథ వారు బజారుకెళ్ళి శాలువాలు కొనుక్కొచ్చి - ఆ సభలో మా రచయితలు - నేనూ, మధురాంతకం, పల్లంపాటి, రాజేంద్ర సదానంద (వీరంతా వున్న గుర్తు) అందరికీ శాలువాలు కప్పారు - అదీ వారి ఔదార్యం.

ఆ రోజుల్లోనే తిరుదణ్ణామలైలో వుంటున్న చలం గారి దగ్గరికి వెళ్తూండేవాణ్ణి. వారికి 'చీకటిలో చీలికలు' నవల పంపాను. "మీ పుస్తకం అందింది. ఈ నక్కకి అది కూజా భోజనం" అని వ్రాశారు.

తరువాత నాలుగైదు పుస్తకాలొచ్చాయి. "నర్తకి అదే పనిగా చదువుతోంది. అయ్యో అందరూ చచ్చిపోతున్నారే" అని మధ్య మధ్య బాధపడుతోంది అంటూ తరువాత చదివినట్టున్నారు.

"అందులో వర్ణనలన్నీ అనవసరం. కృత్రిమం మీరు కూడా అవన్నీ చూసి వుండరు" లాంటి వాక్యాలు గుర్తున్నాయి.

ప్రస్తుతం ఈ నవలని సవరణలు చేసి, కుదించి ప్రచురించడం జరుగుతోంది. ఆనాటి 'చీకటిలో చీలికలు' దగ్గర్నుంచి నిన్న మొన్నటి 'ఎర్రసీత' వరకు - ఓ రచయిత మానసిక పరిణామాన్ని తెలియజెప్పడం కూడా సమగ్ర సాహిత్య పరిచయ లక్షణం కనుక ఈ నవలకీ ఈ సంపుటాల్లో స్థానం వుంది.

(గత సంచిక తరువాయి)

కోపం కట్టు తెగింది. అతి ప్రయత్నంతో ఉత్తేజాన్ని ఆపుకున్నాడు వరద. "ఎందుకు ఆమెను నా దగ్గిర వదిలిపోయావో చెప్పుపోనీ. అసలు ఆమె ఎవరు? నీ దగ్గరికి ఎలా వచ్చింది? యిదంతా.."

"నన్నేమీ అడక్కు వరదరాజులూ! నీలవేణి ఎవరో నేనే ఓ రోజు వచ్చి చెప్తాను. అంతవరకూ నన్నేమీ అడక్కు. నీ దగ్గిర ఎందుకు వదిలేశానో తెలీదు నాకు. ఆ రోజు నువ్వన్న దగ్గర్నుంచీ చిత్రాల మీదికి దృష్టి మళ్ళింది. తెలిసో, తెలియకో చాలా విషయాల నుంచి మళ్ళింపు చూపావు నాకు. నన్ను నువ్వు నమ్మకపోయినా, నీమీద నాకు చాలా నమ్మకం. అందుకనే నీలవేణిని నీ దగ్గర వదిలి మరిచిపోయాను. ఇంక వెళ్ళిపో" అని లేచాడు.

వరదరాజులకి యిక కూచోవడం అసాధ్యమనిపించింది. కొవ్వొత్తి మరి అయిదారుక్షణాలు మాత్రం వెలిగేట్టుంది.

"ఎప్పుడన్నా అటు వస్తావా?"

"ఎక్కడికి?"

"ఇంటికి"

"నాకు యిల్లులేదు బంధువుల్లేరు దయచేసి ఎప్పుడూ యిటువేపు రాకు. ఎవరికీ నా విషయం చెప్పకు. నన్ను మరిచిపో. వెళ్ళిక."

మాట్లాడడానికి కూడా చోటివ్వకుండా అన్నాడు విశ్వేశ్వరం.

కుక్కలేచి గొంతెత్తి ఏడవడం ప్రారంభించింది.

"నీకు తోడు యిదెందుకూ?"

"బ్రతకడం ఎలాగో అది నేర్పింది. 'చేతనయిందా తెచ్చుకు తిను. లేదా ఎవడి దగ్గరన్నా తన్ని లాక్కో' ఇదీ నాకు నేర్పిన పాఠం. ఓ రోజు రొట్టె తింటున్న నా దగ్గరికి వచ్చి నిలబడింది. రొట్టెకోసం నా కాలు నాకింది. పొమ్మని కసిరాను. చూసి చూసి నా కాలు కరిచి రొట్టె కరుచుకు పారిపోయింది. అప్పట్నుంచీ అదంటే నాకు ప్రాణం."

వింత వింత అనుభూతుల్తో బయటికి వచ్చేశాడు వరదరాజులు.

చీకట్లో బురద సాగుతోంది.

"రోడ్డు చివరివరకూ వస్తానుండు. లేకపోతే ఎక్కడో కాలుజారిపడతావు" అన్నాడు విశ్వేశ్వరం.

దారి పొడుగునా యిద్దరు మాట్లాడకుండానే నడిచారు.

"టీ యివ్వడానికి కూడా డబ్బులేదు నాకు. ఇంక వెళ్ళు" వీధి చివరి వరకూ వచ్చి వెంటనే వెనక్కి తిరిగిపోయాడు విశ్వేశ్వరం.

తడిక తోసుకుని లోపలికి వెళ్ళేవరకూ పాత స్నేహితుణ్ణి చూస్తూ నిలబడ్డాడు వరద.

టీ దుకాణం దగ్గర మనుషులు పోగయి కబుర్లు చెప్పమంటున్నారు.

కుంటిపిల్ల గ్లాసులు కడుగుతోంది.

నల్లటి బళ్ళమధ్య చిన్న ఎలక్ట్రిక్ దీపం నరకానికి తోవ చూసే భటునిలా వుంది.

నల్లటి ఆకాశం భయపెట్తోంది.

బరువెక్కిన మనస్సు వీడిన నిట్టూర్పులాగ, కార్చిచ్చు మంటలో కాలిన వాంఛలాగ, విశ్వాన్ని కడుపులో దాచుకు రోదించే మృత్యువు నోటి లోతులా వుంది ఆకాశం.

తొందరగా నడక సాగించాడు వరదరాజులు.

విశ్వేశ్వరాన్ని గురించి విచారించడం తెలివితక్కువ తనం. ఎందుకంటే తన గురించి తను విచారించని వ్యక్తి అతను.

అతనిలో ఎంత సత్తా వుందో ఎవరికీ తెలీదు. కానీ ఒక్కటి మాత్రం నమ్మకం వరదకి. ఈ ప్రపంచానికి దూరంగా విశ్వేశ్వరాన్ని పారేసి అతని పని అతన్ని చేసుకోనిస్తే మరి పదేళ్ళకి ఏ రెంబ్రాంటో, మిల్లెటో, వాంగో, గాగినో మిగుల్తారు.

ఏ విధంగానూ ప్రపంచంతో సంబంధంలేని విశ్వేశ్వరం గురించి ఆలోచిస్తూ రాయి తన్నుకుని పడ్డాడు వరదరాజులు. బొటనవేలు చితికి రక్తం కారింది. కళ్ళనీళ్ళు తిరిగాయి.

ఈసారి జాగ్రత్తగా నడుస్తు అనుకున్నాడు. "ప్రపంచాన్ని మరిచిపోయిన మనిషి'

ప్రయాణపు బడలిక కంటే, విశ్వేశ్వరం కలిగించిన నిరుత్సాహం మరింత దిగజార్చడం వల్ల యింటికి వస్తూనే రోజంతా విశ్రాంతి తీసుకున్నాడు. నిద్రపోవడంతో మనస్సు చాలావరకూ తేలికయినట్టనిపించింది.

సాయంకాలమయింది. గన్నేరు చెట్ల నీడ బార్లాసాగి యింటిమీదకు పాకింది. శరత్తు ఛాయలు అప్పుడే పొడసూపుతున్నాయి. పువ్వులు కొత్త తెల్లదనాన్ని పూసుకు విచ్చుకుంటున్నాయి. ఆకులు మరీ పచ్చబడి కొత్తగా ఉన్నాయి.

దసరా దగ్గర పడుతోందని అనంతపద్మనాభస్వామి ఆలయానికి సున్నం వేస్తున్నారు.

రోజంతటిలో ఒకటి రెండుసార్లు మాత్రం నీలవేణి కనిపించింది.

"మొన్న సాయంకాలం గోవర్ధనరావుగారు వచ్చారన్నయ్యా! గూడూరు వెళ్తున్నట్లు ఆయనకు చెప్పలేదా నువ్వు?" అంది గులాబి.

"ఏమిటి విషయం?"

"ఊరికినే బజారు నించి వచ్చారు. వస్తే రమ్మను అన్నారు. కాస్త నీరసించినట్టున్నారు. వినత కోసం బెంగపెట్టుకున్నారేమో మరి?"

"రామ్మూర్తిగారు వస్తున్నారా?"

నీలవేణి నీళ్ళు పోసుకుంటున్న చప్పుడు వినిపిస్తోంది.

"వస్తున్నారన్నయ్యా ఎప్పుడూ ఆ చెట్టు నీడలోనే పడుకుంటారు. మంచినీళ్ళుకూడా అడగరు. తెలతెలవారుతూండగానే లేచి వెళ్ళిపోతారు. ఉండు. మొక్కలకి నీళ్ళు పోయాలి" లోపలికి పోయింది గులాబి.

మనస్సంతా గజిబిజిగా వుంది. వొళ్ళంతా నొప్పి జ్వరం వచ్చినట్లుంది. కానీ యిలా యింటిలో పడుకుంటే మరీ ఎక్కువ అయ్యేటట్టుంది. గోవర్ధనరావుగారింటికని లాల్చీ వేసుకు బయల్దేరాడు.

గేటుదాటి లోపలికి వచ్చి యింటి ముందు ఆగివున్న నీలిరంగుకారుని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు వరద.

మేడమీద కుడి చివర నిలబడి ఆరోగ్యం పిలుస్తోంది. "ఇటువేపు రావోయ్.. వరదరాజులూ మేడమీదికి"

ఎడమభాగంలో గొడవ గొడవగా వుంది. పిల్లల కేకలూ, రెండు కుక్కల అరుపులూ, రేడియో పాటలూ అంతా గందరగోళంగా వుంది.వరదరాజులు ఆశ్చర్యపోవడం చూసి ఆరోగ్యం నవ్వుతోంది.

"ఇంత యిల్లు మా యిద్దరికీ అనవసరమని ఓ భాగం అద్దెకిచ్చేశారోయ్! మొన్ననే వచ్చారు వాళ్ళు. ఇన్‌కంటాక్సు ఆఫీసరు. అంతా హడావుడిగా పెళ్ళివారిల్లులాగా వుంది కదూ?"

ఏమీ మాట్లాడలేదు. మడత కుర్చీ దగ్గరికి లాక్కుని కూచున్నాడు. పుస్తకాల దొంతరలూ, పటాలూ అన్నీ ఓ మూల కుప్పగా పడేసి వున్నాయి.

"ఎక్కడికి వెళ్ళావ్? ఊళ్ళో లేవన్నారాయన?"

గూడూరు వెళ్ళాను"

"ఎందుకేవిటి?"

"విశ్వేశ్వరం అక్కడున్నాడని ఎవరో రాశారు. ఇదిగో ఉత్తరం"

తీసుకు చదివింది -

"వెళ్ళి చూసి వచ్చాను"

"ఏమన్నారాయన?"

"ఏమంటాడు? నీలవేణి నా దగ్గరున్న విషయమే మరచిపోయాడు. గనుల్లో పనిచేస్తూ, బొమ్మలు రాసుకుని కాలుస్తున్నాడు ఎప్పటికప్పుడు. తోడుగా ఓ కుక్కని పెంచుకున్నాడు."

విచిత్రంగా చూసింది ఆరోగ్యం. సన్నటి కనుబొమ్మలు మీదకి లేచి కళ్ళు విశాలత్వాన్ని పెంచాయి.

"అదేమిటి?" అంది.

"నాకా విషయాలన్నీ జ్ఞాపకం చెయ్యవద్దన్నాడు. వెళ్ళిపొమ్మని తరిమేశాడు."

నీలిరంగు కారు పెద్ద శబ్దం చేసుకుంటూ గేటు దాటి పోయింది.

ఇన్‌కంటాక్స్ ఆఫీసరుగారి పెద్ద ముఖం, నీలిరంగు అద్దాల్లోంచి విచిత్రంగా కనిపించింది.

"అయితే ఏం చేసుకొచ్చావ్?"

"వాళ్ళెంత నీచంగా బ్రతుకుతున్నారో చూసి వచ్చాను. చివరిసారిగా వాడి మందకొండితనాన్ని చూసి వచ్చాను. అలాంటి వాళ్ళ గురించి ఆలోచిస్తే మనస్సు పాడవడం, కాలం వ్యర్థమవడం తప్పిస్తే యింకేమీ మిగలదు."

గాలికి ఎగిరిపోయిన టేబులు క్లాతుని లేచి సరిచేస్తోంది. గాలి వేసినప్పుడల్లా అటూ యిటూ ఊగే కథాకళి నర్తకి బొమ్మ విరిగింది. ఇప్పుడు ఇదివరకు లాగా ఊగడంలేదు.

టేబులుకి చేరబడి నిలబడి కిటికీ బొమ్మని సరిచేస్తూ, "నీ మంచితనాన్ని చూసి ఎవరయినా అలాగే చేస్తారోయ్! నువ్వు తప్పు పనిచేశావ్. అలాంటి మనిషి పీక నులిమి చంపి వెయ్యకుండా ఎందుకు తిరిగివచ్చావ్? ఉన్నా లాభం లేని మనుషులు ప్రపంచానికి అనవసరం. కాఫీ చేస్తానుండు" అని లోపలికి వెళ్ళింది.

ఏదో ఆలోచిస్తూ కూర్చుండిపోయాడు వరదరాజులు.

మరో ఐదు నిమిషాల్లో పెద్ద సంచి మోసుకుని గోవర్ధనరావుగారు వచ్చారు. వరదని చూసి "మంచి చీర కొనడానికి బజారంతా తిరిగి వస్తున్నానోయ్, నువ్వూ వుంటే వినతకి ఏ రంగు యిష్టమో ఎంచి పెట్టేవాడిని. దసరాకి ప్రెజెంటు. ఎప్పుడు వచ్చావు ఊరునుంచి?"

"ప్రొద్దుటే వచ్చాను. మీరు వచ్చారని గులాబి అంది."

"నేను రావడానికేంలే. ఉద్యోగం, సద్యోగం లేనివాణ్ణి. మొన్న కాశీ ఉత్తరం వ్రాశాడు. దసరాకి పని ప్రారంభిస్తాడట. చాలావరకూ పని జరిగిందట. నిన్ను మరీ మరీ అడిగానని చెప్పమన్నాడు"

"నీలవేణిని పెంచుకుంటారేమో అడగవోయ్. భూతదయ గురించీ, సంఘసేవ గురించీ యీ పాటికి వంద ఉపన్యాసాలిచ్చారు" అంటూ కాఫీ తెచ్చింది ఆరోగ్యం.

"చెప్పడానికేగాని, చెయ్యడానికి కాదు. ఉపన్యాసాల ఉపయోగం. అదీ నేర్చుకోవలసిన మొదటిపాఠం. ఇకపోతే, భూతదయతో, సంఘసేవికని మొదట నిన్ను తెచ్చుకుని సుఖపడ్డాను. యిక నీలవేణికి పెళ్ళి పేరు సంపాయించడం మిగిలిపోయింది" ఆరోగ్యానికి నిజంగా కోపం వచ్చింది.

తల్లి ఒడిలో మొదటిసారిగా తలెత్తిన శిశువు కళ్ళల్లో వింతలా కనిపిస్తోంది ప్రకృతి.

ప్రవాసంలో మ్రగ్గిన ఖైదీకి దక్కిన చివరి స్వేచ్ఛను అనుభవిస్తున్నట్టు నీలి ఆకాశానికి సున్నాలు చుట్టుతూ ఎగురుతున్నాయి పక్షులు.

బంతిపువ్వులు బంగారంలా మెరుస్తున్నాయి.

అందంతో ఆగి, గర్వంతో ఠీవిగా తలెత్తిన స్త్రీ వయ్యారాన్ని జ్ఞాపకం చేస్తోంది గన్నేరు చెట్టు.

పువ్వుల గుండెలోని ఎరుపుదనం మరీ చిక్కబడి తెల్లటి బొట్టుమీద బొట్లు దిద్దినట్లున్నాయి.

కొమ్మని పట్టుకు వ్రేలాడబోయి, సోమరిగాలి తెరలకి వూగి అమాయకంగా రాలిపోతున్నాయి పువ్వులు.

ఓ రోజు వరదరాజులు లేచి బయటికి వచ్చేసరికి గన్నేరు చెట్టుకు ఆనుకుని నిలబడ్డ రామ్మూర్తీ, గట్టుమీద ముడుచుక్కూచున్న రవణా కనిపించారు.

మరీ తెల్లటి బట్టలు వేసుకున్నాడు రామ్మూర్తి. వాటి కొత్తదనం ఉదయపు వెలుగులో మరీ స్పష్టంగా తెలుస్తోంది. ఇదివరకటి కంటే కాస్త తెల్లబడి, శుభ్రంగా వున్నాడు. ఉద్యోగపు అలసట ముఖంలో యింకా కనిపిస్తూనే ఉంది. ఇది లేకపోతే రామ్మూర్తి ఏమవుతాడో ఎవరికీ తెలీదు.

రవణ చేతిలో క్రితం రోజు వాడిపోయిన పువ్వు మిగిలింది.

"ఏమండీ రామ్మూర్తిగారూ?"

రామ్మూర్తి మెట్లవరకూ వచ్చి ఆగిపోయాడు. "వంట్లో బాగుండడం లేదండి. మందు పుచ్చుకుంటున్నాను. రెండురోజులు సెలవు కావాలి. ఎల్లుండి పనిలోకి వచ్చేస్తాను"

చాలా రోజుల తరువాత అతన్ని జాగ్రత్తగా చూశాడు వరద. ఏరోజూ రాత్రి నిద్రలేకపోవడం అతన్ని మరీ నీరసం జేసింది. నైట్ డ్యూటీ అంటే సామాన్యం కాదు. అయినా యింతవరకూ ఒక్కసారన్నా ఫిర్యాదు చేయలేదు రామ్మూర్తి.

"సెలవు చీటీ రాసివ్వండి. నేనిస్తాను ఆఫీసులో"

కోటు జేబులోంచి తీసి అందించి వెళ్ళిపోయాడు రామ్మూర్తి.

వరద వెనుకనే గదిలోకి వచ్చి మంచానికి చేరబడి నిలబడ్డాడు రవణ. కృష్ణుడు పటానికి బంతిపూదండ వేస్తున్న గులాబిని చూసి "ఏవమ్మా! బాగున్నావా?" అన్నాడు.

తలూపింది గులాబి.

"సుజీ ఎలావుంది?" అడిగాడు వరద.

"బాగుంది"

స్నానం చేసి వొంటినిండా లుంగ చుట్టుకున్న చీరతో నీలవేణి వాకిట్లోకి వచ్చి గదిలో యిద్దర్నీ చూసి సిగ్గుపడి నడవలోకి పోయింది.

"విశ్వేశ్వరం దగ్గరికి వెళ్ళాను" అని ప్రారంభించబోయి అంతటా అదంతా రవణమూర్తికి చెప్పడం అనవసరమని ఆగిపోయి "ఏమిటి విశేషం?" అన్నాడు.

చాలాసేపటికి ప్రారంభించాడు రవణ. "డబ్బు కావాలి. నువ్వు యివ్వనక్కర్లేదు. ఎక్కడయినా ఉద్యోగం చూసి పెట్టు బాబు చాలు"

"పాత ఉద్యోగం?"

"సరిగ్గా పనిచేయటం లేదని తీసేశారు. సెలవు ఎక్కువ వాడుకున్నాను."

"ఈ రోజుల్లో ఉద్యోగం చూసి పెట్టటం కంటే డబ్బు యివ్వడమే సులభం. అయినా యింత తొందర్లో ఎక్కడ ఉద్యోగాలు దొరుకుతాయి?"

నడవలో కనకాంబరం రంగుచీర అంచు కనిపించింది. తడిచీర పట్టుకుని వాకిట్లోకి వచ్చింది నీలవేణి.

"ఇందాక వచ్చినాయనకు ఉద్యోగం ఇచ్చేసరికి తలప్రాణం తోకకు వచ్చింది. బలరాందాసు సంగతి తెలుసుగా! మరి నాలుగు నెలల వరకూ ఏ అవకాశం ఉండదు. నీకివ్వాలంటే అతన్ని తీసెయ్యాలి"

"అలా అయితే వద్దునాకు" అన్నాడు రవణ.

లేచి గుమ్మం దాటాడు రవణమూర్తి మరోమాటలేకుండా.

"సుజీకి యీ పువ్వులివ్వండి" అంది గులాబి బంతిపువ్వుల్ని కాగితంలో చుట్టియిస్తూ.

"ప్రయిత్నిస్తాను ఎక్కడన్నా.. రేపు కనిపించు"

తలూపి ముందుకు అడుగువేయబోయేసరికి కొబ్బరిచెట్టు మట్ట రాలింది. అడుగుపడితే తల పగిలేది.

తుళ్ళిపడి ఆగిపోయాడు. నీలవేణి నుదుటికి రేకు తగిలి చీరుకుని రక్తం చిమ్మింది. ఒక్క క్షణం ఆగి వెళ్ళిపోయాడు రవణ.

తడిగుడ్డతో నుదిటిని అదిమిపట్టి వాకిట్లోకి వచ్చి నీడలో నిలబడింది నీలవేణి.

అద్దంలో సగం మొహాన్ని చూసుకుంటూ గడ్డం చేసుకుందుకు కూచున్నాడు వరదరాజులు.

"ఆయన ఎక్కడ ఉంటున్నారు" అంది వాకిటవేపు చూస్తూనే.

"ఎవరు?"

"...."

"రవణా?"

తలూపింది.

"కేథలిక్ చర్చి ప్రక్కన. ఉద్యోగం కావాలిట..." ఇంకేదో అనబోయేంతలో పాలమనిషి గేటు తెరుచుకుని లోపలికి వచ్చింది.

ఎప్పుడూ చూడని వ్యక్తి ముంగిటకు వచ్చేసరికి విస్తుపోయింది సుజాత.

మొహానికి సగం సగం రాసుకున్న పౌడర్ని తొందరగా చెరుపుకుని ముందుకు వచ్చింది. ఆ తొందరలో బొట్టు చెరిగి నుదురంతా అలుముకుంది.

"మీరేనా 'సుజీ' అంటే?"

"అవునండి"

"ఇక్కడ కూర్చునేదా?"

చాప పరిచి శుభ్రం చేసింది సుజాత.

"ఎలావుంది మీ వంట్లో?"

"కులాసాగానే. మీరు."

"నా పేరు నీలవేణి. వరదరాజులు గారింట్లో వుంటున్నాను"

ఉదయం గులాబీ పంపిన బంతిపువ్వులింకా సిగలోనే ఉన్నాయి. ఇంకా సుజాత సంశయం తీరనట్టు గమనించి, నవ్వుకుని "వారు నాకేమీ కారు" అంది నీలవేణి.

ఏం మాట్లాడాలో అర్థం కాలేదు. నిశ్శబ్దంగా కూర్చుండిపోయారు.

మట్టిరంగు చీర కట్టుకుని, వదులుగా చుట్టిన ముడిలో పువ్వులు పెట్టుకుంది నీలవేణి.

బరువుగా ఒడ్డుకు తగిలే పడవ ఊగుదల జ్ఞాపకం చేస్తున్న శరీరం. అంచుల్లేని లోతుల్లో మెరుస్తున్న కళ్ళూ, నల్లరేకు మీద గీసిన పల్చటి ఛాయాచిత్రంలాగ కనిపిస్తున్న నీలవేణిని నిర్ఘాంతపోయి చూస్తూ కూచుంది.

ఆమె విస్మయాన్ని చూసి సిగ్గుపడింది నీలవేణి. ఏదో మాట్లాడే ఉద్దేశంతో "ఇంకెవరూ లేరా యింట్లో?" అంది.

తలూపింది సుజీ.

"మీ వదినగారిని చూసిపోదామని వచ్చాను"

మరీ తెల్లబోయింది సుజాత. "మాకెవ్వరూ లేరండి. అన్నయ్యా నేనూ"

"మీ అన్నయ్యకింకా పెళ్ళికాలేదూ?"

"మా యింట్లో ఎవరికీ పెళ్ళి జరిగదండి. మీకు తెలీదు" పేలవంగా నవ్వింది సుజీ. ఆ నవ్వు వెనక ఛాయ కనిపించటంలో నివ్వెరపోయినా మరింకేమీ అడగలేదు నీలవేణి.

ఒక్క మంచం, దానిమీద కుప్పగా పడేసిన బట్టలూ, ఓ మూల దేవుడి పటాలూ, సీతారామమ్మగారి రుద్రాక్షలూ, భగవద్గీత బైండూ, మరోపక్క బట్టలదండెం, సుజాత చీరలూ, ఓ పౌడరు డబ్బా, మందుల సీసాలూ.. అన్నీ అక్కడే వుండటం చూసి దిమ్మరపోయింది నీలవేణి. "ఇదొక్కటేనా గది?"

"అంతేనండి. పక్కనే పెరడు, నుయ్యీ, మొక్కలూ వున్నాయి. చూస్తారా?"

"పదండి."

ఆదరాబాదరాగా తువాల్తో ముఖం తుడుచుకుని కుంకంతో బొట్టుదిద్దుకుని కుడివేపు తలుపు తెరిచింది సుజాత. చిన్న పెరడు, సగం నుయ్యీ, సన్నజాజుల పందిరి కనిపించాయి. పువ్వుల వాసన గుప్పుమంది.

అక్కడ వెలుగు తక్కువ కావడంతో పూర్తిగా చీకటి పడకుండానే కీచురాళ్ళ అరుపులు ప్రారంభించాయి.

ఓ మూల ఎర్రటి గులాబీ కనిపించింది. ఒకే ఒక్క పువ్వు చెట్టంతటినీ వంచింది. కోసి నీలవేణికి అందించింది సుజాత. నల్లటి ముఖాన్ని ఆ ఎరుపుదనం వెలిగించింది. సూర్యోదయ సమయంలో నల్లటి మబ్బు తునకలాగా కనిపించింది నీలవేణి ముఖం.

"సుజీ!" అన్న పిలుపు వినిపించింది గదిలోంచి.

"అన్నయ్య వచ్చాడు"

నీలవేణి కాస్త సిగ్గుపడింది. చెప్పీచెయ్యకుండా వచ్చిన తన రాకకి ఏమనుకుంటాడోనన్న ఆలోచన మొదటిసారిగా కలగడంతో కుంచుకుపోయింది. చీరకొంగు నడుం చుట్టూ తిప్పి భుజం మీంచి కప్పుకుంది.

"మీరిక్కడే ఉండండి. ఓ తమాషా చేస్తాను" అని పెరటి గుమ్మానికి అడ్డంగా వచ్చి నిల్చుంది సుజాత.

"డబ్బు దొరకలేదు సుజీ. రేపట్నుంచీ డాక్టరు మందివ్వరు" అంటున్నాడు రవణ.

"నీకోసం ఒకరొచ్చారు. చెప్పుకో చూద్దాం"

"ఎవరు? వరదా?"

"కాదు"

"గోవర్ధనరావుగారా?"

"ఉహూఁ"

"మరి?"

"వరదరాజులు యింటినుంచే. ఈసారి చెప్పుమరి?"

"గులాబి వచ్చిందా?"

"కాదు. నీలవేణి"

నిర్ఘాంతపోయాడు.

"నీలవేణి. నీల.."

ద్వారం దగ్గరకు వచ్చి నమస్కారం చేసింది నీలవేణి.

రవణ మాట్లాడలేకపోయాడు. "కూచోండి" అని మాత్రం అన్నాడు.

ముగ్గురు నిలబడడానికి సరిగా చోటులేని ఆ గది విడిచి బయటికి వచ్చి నిలబడ్డాడు.

"వదినెను చూడడానికి వచ్చారన్నయ్యా యీవిడ"

మరీ విస్మితుడయి గుమ్మానికి ఆనుకున్నాడు రవణ. విచిత్రంగా నీలవేణి ముఖం చూసాడు. సిగ్గుపడి తలదాచుకుంది నీలవేణి.

మంచం మీద కూలబడి పకపక నవ్వుతోంది సుజాత.

"మీ పెళ్ళయి వుంటుందనుకున్నాను" అంది నీలవేణి తలవొంచుకునే.

రవణ ఏమీ జవాబు చెప్పలేదు. సగం విరిగిన బెంచీ తీసుకుని బయట వేసుక్కూచున్నాడు.

"అన్నయ్యకి ఆడవాళ్ళని చూస్తే సిగ్గు. నాతోనే మాట్లాడండి" అని ఆమెకి ఎదురుగ్గా కూచుంది సుజాత.

నీలవేణికి నవ్వొచ్చింది.

రవణ ఏదో ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు.

"డబ్బు గురించేనా?" అంది నీలవేణి.

"నాకు మందు లేకపోతే ఏం చెప్పండి? ఆరోగ్యంగా ఉన్నానంటే వినడు. ఇప్పటికే వందలు ఖర్చయిపోయాయి. కాఫీ చేస్తానుండండి" అని లేచింది.

అక్కర్లేదంటూ లేచింది నీలవేణి.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments